

nebo je-li nejistota v osobě věřitelově, je-li věřitel v prodlení, anebo při jiných důležitých důvodech. Jednání dlužníkovo a spolupůsobení věřitelovo má za účel, aby byla obligace zrušena a aby vzájemná práva a závazky zanikly (§ 1412 obč. zák.). Závazku dlužníkovu poskytnouti věřiteli dlužné plnění odpovídá jeho nárok, aby mu věřitel vydal kvitanci (§ 1426 obč. zák.) a vrátil dluhopis o závazku (§ 1428 obč. zák.). Odepře-li věřitel už předem splnění tyto své povinnosti a tím vyvinouti součinnost náležící k zrušení obligačního závazku, nastal tu pro dlužníka vážný důvod k složení dlužného plnění ve smyslu § 1425 obč. zák. Soud má jen zkoumati, zdali taková podmínka jest tvrzena, zdali tedy složení k soudu bylo učiněno způsobem formálně bezvadným, nikoli pak věcnou jeho důvodnost.

Čís. 16737.

Smluvní pojištění proti následkům zákonné odpovědnosti advokátů.
Ustanovují-li všeobecné pojistné podmínky, že pojistníkova účast činí určitou kvotu (25%) z každé poskytnuté náhrady škody a ze všech placených útrat, vztahuje se tato účast na všechny útraty, a to jak na útraty, k jejichž zaplacení byl pojistník uznán povinným, tak na útraty právního zastoupení pojistníkova.

(Rozh. ze dne 24. února 1938, Rv I 157/37.)

Žalobce byl podle pojistky z 15. května 1931 u žalované pojišťovny pojištěn do výše 40.000 Kč proti následkům povinného ručení, které ho postihovalo jako advokáta. Roku 1933 byl nynější žalobce žalován bývalou svou klientkou Annou G. na zaplacení 500.000 Kč, rozšířených na 7.600.000 Kč. Žalobce dne 28. června 1933 a 25. srpna 1933 podal žalovanou podle § 11 všeob. pojist. podmínek zprávu o žalobě Ck I 192/33, podané na něho Annou G. u krajského soudu v Č. L., a zároveň se jí dotázal, zda jej zmocňuje, aby se sám ve sporu zastupoval, či zda si přeje, aby zastoupení žalobcovo převzal jiný z místních advokátů. Žalovaná dne 26. srpna 1933 žalobci oznámila, že dala oba žalobcovy dopisy právnímu oddělení a žádala o posečkání s podáním odpovědi na žalobu, aby mohla k věci zaujmouti stanovisko, a dne 30. srpna 1933 uvědomila žalobce o tom, že po prohlédnutí žaloby a žalobní odpovědi, sdílí žalobcův názor, že jde o svévolný, zcela bezdůvodný nárok, že souhlasí se stylisací žalobní odpovědi i s tím, aby se žalobce sám ve sporu zastupoval, a žádala jej, aby ji o průběhu věci zpravoval. Žalobce se pak sám jako advokát ve sporu zastupoval (§ 28 c. ř. s.), podával žalované pojišťovně o sporu a stavu věci zprávy, jež žalovaná brala na vědomí. Dne 9. července 1935 složil žalobce vlastní zastupování, žádal přidělení právního zástupce a vyúčtoval své útraty částkou 18.833 Kč 45 h, kterou uznala žalovaná za přiměřenou, avšak přesto

dne 12. července 1935 odmítla zaplacení soudních útrat a nabídla žalobci jen zaplacení skutečných výloh. Spor Ck I 192/33 byl následkem moratoria povoleného spolužalované bance přerušen. Domáhá se proto žalobce na žalované pojišťovně zaplacení 18.833 Kč 45 h. Žalovaná upírá žalobci zažalovaný nárok především proto, že mu nedala k zastupování ve sporu příkaz, že tedy prý žalobce jednal ve sporu ve vlastním zájmu maje podle § 11, odst. 6, poj. podmínek povinnost odvrátiti nebo zmenšiti škodu, mohl by za plnění této své vlastní závaznosti žádati nejvýš hotové výlohy, nikoli však honorář, že podle § 13, odst. 3, poj. podmínek, je-li pojistná částka nižší než nárok vznesený třetí osobou, ručí žalovaná jen podle poměru pojistné částky k tomuto nároku, tedy v souzeném případě v poměru 40.000 Kč : 7.600.000 Kč by žalobci ostatně příslušela jen poměrná částka 99 Kč 05 h, a konečně že by bylo z nároku žalobcova odečísti 25% spoluúčast podle § 3 podmínek ve výši 4.708 Kč, kterou namítá k započtení. Soud první stolice uznal podle žaloby a uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: § 11 všeobecných poj. podmínek, o jehož výklad jde, obsahuje v odst. 6 zákonný předpis § 56 zák. č. 145/1934 Sb. z. a n., jenž je zařazen pod marginální rubriku zachraňovací povinnost. Soud jest sice právního názoru, že co se týká odměny za tento náklad, nemá pojistník nárok na odměnu za vlastní spolučinnost při tom, jest však otázkou, co jest pokládati za zachraňovací povinnost ve smyslu § 56 poj. zák. Zákon mluví o povinnosti pečovati dle možnosti o odstranění a zmenšení škody. Jde tudíž o to, co jest pokládati za odstranění a zmenšení škody. § 11, odst. 6, poj. podm. vypočítává demonstrativně tuto činnost, jako vyžádání si pokynů společnosti, učiniti vše, co slouží k objasnění pojistného případu a podporovati seč jest pojišťovnu. V těchto povinnostech se nikde nemluví o nějaké činnosti, k níž třeba míti zvláštní znalosti, nýbrž o činnosti, kterou má každý laik vyvinouti, šetře náležitě opatrnosti, neboť »podle možnosti« (§ 56 zák. o poj. smlouvě) neznamená pokud to jest lidsky možné, nýbrž za přiměřeného napjetí tělesných i duševních sil se zřením na okolnosti jednotlivého případu (viz Horn: Pojistné právo, str. 352). Pojistník by této své povinnosti nedostál, kdyby se dopustil nějaké hrubé nedbalosti nebo úmyslnosti, (viz tamtéž na str. 353). Za hrubou nedbalost zajisté nelze pokládati, kdyby se žalobce, jenž je zároveň advokátem, ve sporu s Annou G. nezastupoval (předpokládaje ovšem, že by spor pojistníkovi oznámil), neboť i v takovém případě by si počínal, jak náleží, pozorně a pilně (§ 1294 obč. zák.). Vedení a zastupování se ve sporu není proto ani u žalobce jakožto advokáta zachraňovací povinností, nýbrž jest to činnost učiněná na pojistníkovy pokyny, s níž jsou tedy spojeny náklady uvedené v § 57, odst. 2, zákona o poj. smlouvě, jež jdou na pojistitelův vrub. Dále jest se zabývatí otázkou poměrného dělení útrat ve smyslu § 13, odst. 3, všeob. poj. podmínek. Předpis § 116 zák. o poj. smlouvě, jednající o rozsahu závaznosti pojistitele, jest povahy donucující. Ustanovení § 13, odst. 3 poj. podmínek, které omezuje povinnost pojišťovny pouze na náhradu části útrat, platí pro případ, že útraty nevzešly z pří-

kazu pojišťovny (rozh. č. 12200 Sb. n. s.). Než v souzeném případě tomu tak nebylo, neboť — jak shora dokázáno — byl žalobce činný z podnětu a se souhlasem žalované pojišťovny. Útraty žalobcovy činnosti nutno nahraditi bez zřetele na výši pojistné sumy i tehdy, je-li ta suma ve smlouvě stanovena (§ 116, odst. 2, zák. č. 145/1934 Sb. z. a n.). To jest výjimka z všeobecného ustanovení § 116, odst. 3, poj. zák., jež jest povahy donucující. (viz Horn: Pojistné právo k § 116), a proto i když všeobecné pojistné podmínky ustanovují něco jiného, nebo jsou v tom směru nejasné, nelze se jich dovolávati. Na sporný případ se hodí rozh. č. 6824 Sb. n. s., jež rozhodlo, že má pojištěný advokát proti pojišťovně právo na úhradu advokátních útrat odpovídajících jeho vlastní činnosti, vedl-li jako pojistník spor zahájený proti němu jeho bývalým mandantem, v kterémžto sporu se sám zastupoval. Tím je vyvráceno zbytečné rozlišování hotových nákladů a palmár, jak žalovaná pojišťovna v souzené věci činí. Soud dospěl tudíž k přesvědčení, že žalobce má nárok na veškeré nutné útraty, které mu vznikly ve sporu s Annou G. a nikoliv jen v mezích pojištění. Co se týká k započtení namítané vzájemné pohledávky, obsahují pojistné podmínky v § 13, odst. 1, ustanovení, že pojistník hradí ze všech placených útrat 25% ze svého. Avšak soud podle toho, co shora dovedeno, nabyt přesvědčení, že se toto ustanovení nemůže vztahovati na sporné útraty. O d v o l a c í s o u d potvrdil napadený rozsudek. D ů v o d y: Ve sporu jde toliko o to, zda žalobci přísluší účtované útraty jeho vlastní obrany v řečeném sporu, na něž si žalobce činí nárok, dovolává se ustanovení pojistné smlouvy a zejména ustanovení §§ 2 a 13, odst. 2, všeobecných podmínek. Jádrem sporu je tedy hlavně ve výkladu pojistné smlouvy a částečně též vzájemné korespondence. Jak v pojistné smlouvě samé, tak ve všeobecných pojistných podmínkách se zřetelně rozlišuje při plnění, k němuž je pojišťovna smluvně zavázána, mezi škodou, kterou je pojistník podle své zákonné odpovědnosti povinen pojištěnému, ať na jistinu, ať na útratách, a mezi útratami obrany proti nároku poškozeného. Ve smlouvě samé se vymezuje, co se uznává za škodu (odškodnění a útraty, které má pojistník podle soudního rozsudku neb pojišťovnou schváleného uznání neb smíru jako náhradu škody tomu, kdo ji požaduje), když v předcházejícím odstavci smluvena z každé škody 25% spoluúčast, a pod touto podmínkou převzat závazek k náhradě škody do 40.000 Kč. Pak je smluvena náhrada útrat právního zastoupení bez započtení na pojištěnou částku, to znamená, že pojišťovna hradí útraty obrany pojistníkovy plnou částkou a bez jakýchkoliv srážek na rozdíl od náhrady škody, kde jsou smluveny jednak maximum, jednak pojistníková spoluúčast. K této plné náhradě pojistníkovy obrany jest však pojišťovna povinna jenom tehdy, byl-li právní zástupce ustanoven s jejím svolením podle § 13 všeob. poj. podmínek. § 13 uvedených podmínek je tu zřejmě citován proto, aby z příslušného jeho odstavce bylo možno seznati, v čem jest shledávati její svolení. Jde tedy, přesně řečeno, o ustanovení § 13, odst. 2, uved. podmínek, který vlastně obsahuje tutéž látku jako předposlední odstavec pojistné smlouvy, t. j. ustanovení o útratách pojistníkem vynaložených a tedy o útratách jeho právního zástupce a jen blíže vy-

mezuje pojem svolení. To je podle názoru odvolacího soudu jediné možný logický výklad vyhovující i poctivému obchodnímu styku. Ostatně každá nejasnost šla by tu na vrub pojišťovny (rozh. č. 14173, 14918 Sb. n. s.). Je tedy již ze smlouvy samé zcela jasno, že kdežto náhrada škody je určena nejvyšší částkou smluvenou pojistnou náhradou a podmíněna a zmenšena smluvenou spoluúčastí, jdou náklady vzniklé obranou proti vznesenému nároku, ovšem za předpokladů § 13, odst. 2, všeobecných pojistných podmínek na vrub pojišťovny bez zření na výši pojistky a spoluúčast. Správnosti tohoto výkladu svědčí i ustanovení všeobecných pojistných podmínek. I ty v § 1, odst. 3, rozlišují mezi odškodněním za nároky oprávněné a obranou proti nárokům neoprávněným, o jejíž nákladech se ustanovuje v § 2, že jest je hraditi, i když se náhrada osobě třetí platiti nemusí. V odstavci nadepsaném »soudní řízení« se v § 12 pojistníku ukládá závaznost dáti se ve sporu zastupovati advokátem zvoleným pojišťovnou. V následujícím § 13 jsou různá ustanovení o povinnosti pojišťovny hraditi náklady. Z nich druhý odstavec má, jak již řečeno, s vlastní smlouvou shodné ustanovení o tom, kdy pojišťovna je povinna hraditi náklady obrany pojistníka ve sporu bez jejich započtení do odškodného, tedy v plné výši. Je to jen za určitých předpokladů platné výjimečné ustanovení, jež nelze s ustanovením o spoluúčasti podle § 3 podmínek a s ustanovením § 13, odst. 3 podmínek uvésti v soulad. Nelze přece logicky v jednom ustanovení zavazovati se výjimečně za určitých předpokladů k náhradě bez započtení na odškodné a s druhé strany zase ustanoveními všeobecnějšími odpírati plnění buď podle ustanovení § 13, odst. 3, podmínek takřka zcela, nebo podle § 3 ze značné části. Tato smluvní ustanovení (§§ 3, 13, odst. 3, podmínek) snižující náhradu nákladů, možno vztahovati především na útraty poškozeného hrazené pojistníkem, které jak podle smlouvy, tak podle § 1, odst. 3, podmínek patří k odškodnění, na náklady pak nejvýše tehdy, nebyly-li splněny předpoklady § 12, odst. 2, podmínek. Jsou-li tyto podmínky splněny, musí pojišťovna hraditi celé náklady právního zástupce, vzniklé obranou pojistníka ve sporu s poškozeným (č. 12200 Sb. n. s.). K splnění předpokladu, že spor jest veden na podnět pojistitele nebo na jeho poukaz (§ 12, odst. 2, podmínek), stačí nejen příkaz, ale i jakýkoliv jeho poukaz, jehož provedení má v zápětí vznik útrat (rozh. č. 12200 Sb. n. s.). O takový poukaz šlo i v souzené rozepři, neboť jestliže se žalobce dotazoval hned s počátku rozepře, zasílaje žalobu a pak i žalobní odpověď, zda žalovaná zmocňuje pro rozepři jeho, či zda si přeje jiného místního zástupce, a žalovaná po zralé úvaze projevila souhlas s tím, aby se sám zastupoval, jest v tom v poctivém obchodním styku spatřovati poukaz, aby rozepři vedl, a příkaz, aby se v ní sám zastupoval podle práva vyhrazeného advokátům předpisem § 28 c. ř. s. Také v tom, že se žalovaná vyslovovala v korespondenci o vedené rozepři, schvalujíc žalobcovo stanovisko a jeho úkony ve sporu, a vyžadovala si o nich stálé zprávy, jest spatřovati, že rozepře byla vedena za stálého dozoru, směrnic a plného souhlasu žalované a tedy na její poukaz (§ 863 obč. zák., čl. 279 obch. zák.). Zbytečné jsou proto všeobecné úvahy, jaké povahy je smlouva mezi

advokátem a klientem, když žalovaná podle pojistné smlouvy samé byla zavázána hraditi bez jakýchkoli srážek náklady právního zastupování pojistníka ve sporu vedeném na její poukaz. Tu přecházíme však k poslední obraně žalované, kterou ve sporu nejvíce zdůrazňovala, že totiž není povinna hraditi žalobci, který je advokátem a sám se ve sporu zastupoval, náklady právního zastupování vůbec a nejvýše snad hotové výlohy. Všeobecné pojistné podmínky se týkají výslovně advokátů a notářů. Neobsahují, jako je tomu v případě řešeném v rozh. č. 6824 Sb. n. s., žádnou podmínku, že advokáti snad proto, že jim zákon dává právo se zastupovati, nemají nároku na odměnu za svoji námahu. Tento jejich závazek vyvozuje žalovaná z t. zv. zachraňovací povinnosti, t. j. závaznosti uložené pojistníkovi v § 11, odst. 6, podmínek. Porušení této závaznosti není sice stíháno průpadem (§ 14 podmínek), nýbrž její zanedbání má podle poslední věty § 11, odst. 6, podmínek v zápětí, že újma vzniklá opominutím tak řečené zachraňovací povinnosti, nejde na vrub společnosti. Mezi demonstrativně uvedenými povinnostmi je v čl. 11, odst. 6, jmenována i povinnost »podporovati pojišťovnu seč pojistník jest, proti bezdůvodným a nepřiměřeným nárokům«. Tím však nemůže býti míněno, aby pojistníci, mají-li příslušné odborné vzdělání, zdarma a po případě za náhradu hotových výloh plnili to, k čemu se pojišťovna smluvně zavázala podle § 1, odst. 3, § 2, § 13, odst. 2, podmínek. To by především znamenalo smluvní nerovnost pojistníků. Jeden by měl nárok na to, co by druhý musil obstarati zdarma. Právě tak jako advokát musil by podle výkladu žalované na příklad lékař léčiti zdarma nebo za režijní cenu toho, jehož při automobilové nehodě zranil; majitel autosprávkárny musil by za režijní cenu opravit poškozený automobil atd. Jest nepochybné, že zachraňovací povinnost je individuální a půjde u odborně vzdělaných pojistníků dále než u jiných (první pomoc u lékaře, zmenšení věcné škody různými opatřeními po srážce, jež vyžadují odborné technické znalosti), avšak nelze podle individuálních rozdílů mezi pojistníky jíti v této povinnosti tak daleko, aby pojišťovna extensivním a nenáležitým výkladem zmenšovala na účet pojistníka svoje risiko, aniž to bylo vyjádřeno i v prémii. Povinnost podpory měla by u advokáta, který se sám zastupuje, znamenati, že musí spor vésti se zvláštní péčí a pozorností. Kdyby tak neučinil a vznikla z toho újma, stíhaly by ho následky toho již podle pojistné smlouvy. Ale něco takového se netvrdí. Naopak všechny projevy žalované byly souhlasné a o výši nároku není sporu. Dal-li tedy pojistník, který je zároveň advokátem, pojišťovně dokonce na výběr, zda chce, aby se ve sporu zastupoval, či zda si přeje dáti zmocnění jinému advokátu, a souhlasila-li pojišťovna, aby se pojistník zastupoval sám, musí podle povinnosti, kterou převzala v předposledním odstavci smlouvy pojistné a i v ustanovení všeobecných podmínek shora dotčených, zejména v § 13, odst. 2, nahraditi pojistníku, který jest advokátem, náklady sporu, jež každému advokátu bez rozdílu, zda použije ve vlastní rozepři práva, daného mu předpisem § 28 c. ř. s., či nikoliv. Výklad, který žalovaná dává ustanovení § 11, odst. 6, podmínek, je nepřijatelný. Odvolací soud souhlasí naopak s výstižným výkladem, který dal první soud ustanovení § 56 dří-

vějšího i nynějšího pojistného zákona, který však upravuje materii jen v zásadě stejnou jako § 11 podmínek. Ovšem, že v souzeném případě rozhoduje znění a smysl smlouvy, neboť věc by bylo posuzovati podle dřívějšího pojistného zákona, jehož ustanovení § 56 nevešlo v účinnost právě tak, jako ne jeho ustanovení § 121, upravujícího látku, obsaženou v §§ 2 a 13, odst. 1 a 2, podmínek. Odvolatelka se pro svůj výklad dovolává ustanovení § 1, odst. 4, podmínek. Avšak nárok na náhradu nákladů právního zastoupení se zakládá na zvláštním závazku pojišťovny a přísluší za podmínek § 12, odst. 2, podmínek v plné výši vedle vlastní náhrady a může ji tedy přesahovati. Je proto žalovaná povinna, jak správně soud první stolice rozhodl, plně honorovati náklady vzniklé žalobci vlastním zastupováním se ve shora uvedené rozepři.

Nejvyšší soud zamítl žalobu co do částky 4.708 Kč s 5% úroky od 1. července 1935, jinak dovolání nevyhověl.

Důvody:

Podle § 3, odst. 1, všeobecných podmínek pro pojištění povinného ručení advokátů a notářů, nebylo-li nic jiného ujednáno, platí pojistník z každé poskytnuté náhrady škody a ze všech placených útrat 25%, nejméně 100 Kč ze svého. V souzeném případě jde o pojistníkovu 25% účast na útratách a vztahuje se tato účast podle uvedeného ustanovení všeobecných pojistných podmínek na všechny útraty. Podle stavu věci nelze usuzovati na to, že bylo něco jiného ujednáno. Omezující výklad nevyplývá ani z obsahu přední stránky pojistky č. 28733, ani z ustanovení § 13 uvedených všeobecných pojistných podmínek.

V předposledním odstavci na přední stránce pojistky, který jedná o útratách právního zastoupení pojistníkovu, není zmínky o tom, že by byly tyto útraty prosty 25% jeho spoluúčasti. Z předchozích pak odstavců na přední stránce pojistky nelze to dovoditi, neboť tomu překáží uvedený předpis § 3, odst. 1, všeobecných pojistných podmínek, který jedná o útratách bez rozdílu.

Z ustanovení § 13 všeob. poj. podmínek měl by tu význam odst. 2, ale ani tam není zmínky o 25% spoluúčasti pojistníka na útratách, tedy ani o tom, že by ony útraty byly jeho spoluúčasti prosty.

Uvedená ustanovení, totiž předposlední odstavec na přední stránce pojistky a § 13, odst. 2, jakož i odst. 3 všeob. poj. podmínek, mají význam pro otázku započtení útrat do odškodného a pro otázku poměrné jejich úhrady, nikoli však pro pojistníkovu spoluúčast upravenou v § 3, odst. 1, všeob. poj. podmínek.

Tato spoluúčast žalobce jako pojistníka na zažalovaných útratách činí 4.708 Kč 36 h. Žalobní nárok, pokud se týká právě uvedené částky, účtované žalovanou pojišťovnou okrouhle ve výši 4.708 Kč, není tedy odůvodněn.

Odvolací soud v té příčině neposoudil věc správně po právní stránce. Dovolání bylo proto částečně vyhověno a žaloba, pokud se týká částky 4.708 Kč s přísl., byla zamítnuta.

Tím pozbylo významu rozhodnutí nižších soudů o eventuálně vznesené námitce započtení.

Jinak dovolací soud neshledal zákonných důvodů, aby byl rozsudek odvolacího soudu i v ostatní části změněn nebo zrušen (§ 510, odst. 3, c. ř. s. v doslovu čl. I. č. 3 zákona ze dne 11. prosince 1934, č. 251 Sb. z. a n. a čl. I. zákona ze dne 17. prosince 1936, č. 314 Sb. z. a n.).

Rozhodnutí č. 14738 Sb. n. s. se na souzený případ nehodí již proto, že tam nešlo o otázku, zda byl spor veden na podnět nebo na poukaz pojistitelův.

Čís. 16738.

Služební poměr úředníků revírních bratrských pokladen.

Jestliže revírní bratrská pokladna přiznala svým úředníkům úplnou paritu se státními zaměstnanci a bylo smlouvou mezi všeobecným pensijním útvarem, jednajícím za bratrskou pokladnu, ujednáno připojištění všech jejích zaměstnanců kolektivně (§ 122 zák. o pens. poj. č. 26/1929 Sb. z. a n.), k němuž přispívala výhradně zaměstnavatelka sama bez účasti zaměstnanců, jsou dávky z připojištění součástí dávek ze zákonného zajištění odpočivných požitků. Jestliže v takovém případě při dovršení 60 let zaměstnancem dosáhly odpočivné požitky zaměstnancovy se započtením dávek získaných z připojištění obdobně výše odpočivných požitků státního úředníka s plnou pensí, může býti dán úředník revírní bratrské pokladny do výslužby.

(Rozh. ze dne 24. února 1938, Rv I 2959/37.)

Žalobce byl u žalované revírní bratrské pokladny v M. zaměstnán od roku 1903 jako úředník. Výměrem ze dne 15. září 1922 byl zpraven o tom, že jeho služební poměr byl upraven usnesením představenstva ze dne 4. srpna 1922 tak, že jest se strany žalované pokladny všeobecně nevypověditelný, že úředník může býti všeobecně ze služby propuštěn jen za těch podmínek, které platí pro státní zaměstnance, že může býti mimo tyto případy propuštěn jen tehdy, jestliže počet členů stále klesá za dalších podmínek, o něž tu nejde. Dopisem žalované pokladny ze dne 26. srpna 1935 byla žalobci dána podle § 31, odst. 2, písm. c) zák. o soukr. zaměst. č. 154/1934 Sb. z. a n. výpověď s výpovědní lhůtou, končící se dne 31. ledna 1936. Výměrem Všeobecného pensijního ústavu v P. ze dne 15. února 1936 byla žalobci vyměřena roční pense 20.928 Kč 86 h od 1. února 1936. Uváděje, že žalovaná mohla se zřením na výměr ze dne 15. září 1928 propustiti žalobce jen za těch podmínek, které platí pro státní úředníky, tudíž buď ve smyslu § 80 služ. pragm. pro státní úředníky, nebo z disciplinárních důvodů, a že uvedená výpověď nebyla dána ani z disciplinárních důvodů, ani pro překročení 60. roku života a dosažení plné pense (35. služební rok), domáhá se žalobce zjištění, že pětiměsíční výpověď služebního poměru, daná žalobci dopisem ze dne 26. srpna 1935 k 31. lednu 1936, jest neúčinná a že žalobcův služební poměr na základě ustanovovacího dopisu ze dne